

Publicerad 2009-01-09 13:45 av OnlyDlonely

Kommentarer uppskattas!

Du kommer aldrig att försvinna

Plötsligt hade det hänt, det ödet bestämt åt oss. För tydligen var allt ödesbestämt, i alla fall enligt prästen jag träffat på baren i Småstad förra natten.

Jag gick dit för att min egen sprit tagit slut uppe i det som en gång var vår lägenhet. Jag var inte riktigt där än, i det stadiet mellan fantasi och verklighet. Jag ville tappa minnet och få en stor minneslucka som raderade alla händelser från de senaste veckorna.

När jag vaknade eftermiddagen därpå hade natten förvandlats till en dimma men inga veckor hade suddats ut, inte en enda. Den förbannade dagen stod fortfarande klar i mitt huvud. Det var den enda jag kunde tänka på, den enda jag kunde beskriva in i minsta detalj. Var gång jag slöt mina ögon såg jag hur min älskades ansikte krossats mot asfalten. Jag kunde fortfarande höra skriket från bilens däck blandat med ljudet av mitt eget hjärta som brast. Jag hade sett hans kärleksfulla leende bytas ut mot förtvivlan och blod.

Sakta för att inte påfresta huvudvärken gick jag upp och torkade bort gårdagens vomering från golvet, satte upp håret i en klämma och tog på mig scarfen. Den han givit mig innan hela vår existens förvrängdes. Jag knöt den så näsan begravdes i tyget, jag kunde fortfarande känna doften av honom där hans sträva haka vilat. Jag kunde inte förstå att jag aldrig skulle få känna hans stubbiga kind emot min, aldrig höra hans röst eller känna hans kyssar igen, aldrig någonsin igen.

Det enda som fick mig att må lite bättre var spriten. Så jag tog ner nyckeln från det ställ han en gång byggt, låste dörren och sprang nedför trapporna. Först förnyade jag mitt månadskort på Skånetrafiken sen gick jag och åt frukost på Hot Wire. Den senaste tiden hade jag börjat äta mer än vanligt, men jag antog att många änkor tröståt. Fast egentligen var jag inte ens en änka, vi hann ju aldrig gifta oss.

Det var i Malmö på Golden Days han frågat mig. Vi hade spenderat nästan hela helgen på hotellet, den enda gång vi gått ut var när vi var på Club Etage på fredagen där han skulle vara Dj för kvällen.

Han var alltid fylld av energi och självsäkerhet. Trots han hade all rätt att vara narcissistisk var han inte det. Det var som att han inte visste själv hur underbart stilig han var och det älskade jag honom för. Vart vi än gick sköt kvinnor utmanande blickar. Alltid när jag kände hur irritationen började växa mot dem tog han armen om mig och höll mig tätt intill honom så att alla förstod att vi hörde ihop.

Frieriet var nog inte helt som han tänkt sig. Hans vanliga självsäkra jag var som bortblåst. Han såg så osäker och gullig ut när han stammande hasplade ur sig osammanhängande ord och när han väl var klar började jag skratta. Istället för att hoppa upp och ner och skrika ja, gapskrattade jag. Men slutade tvärt när jag såg hans ansiktsuttryck.

– Förlåt, förlåt! Det är klart jag vill gifta mig med dig!

Vi hade gått tillbaka till hotellrummet utan att äta middagen och älskat hela natten. Hade jag vetat vad morgondagen skulle föra med sig hade jag aldrig släppt taget om honom.

Hur kunde han vara borta, mitt allt, min gårdag, mitt förflutna? Det var en sådan bedrövelse, han skulle ju vara vid min sida och finnas i min framtid. Det var inte meningen att han skulle ryckas bort från vår värld bara dagen efter.

Prästen hade haft fel, den där jävla prästen hade fel! Det borde ha varit han som blivit påkörd istället. Jag brydde mig inte ifall det var fel av mig att tänka så, för jag var redan i helvetet. Ingenting kunde vara värre än detta. Inget.

Jag tog fram plånboken ur mina fläckiga jeans, än var det inte kris med ekonomin. Så jag bestämde mig för att utnyttja busskortet och åka till Tyskland, spritförrådet behövdes fylla på.

Med snabba steg gick jag diskret in till damernas där frukosten och kakorna jag precis stoppat i mig återvände. Jag antog att det var försenad sjösjuka som kommit över mig så jag gick med raska steg till Apoteket och köpte en ask Ipren som inte hjälpte ett dugg.

Några kvällar senare gick jag ut och åt pizza i Malmö med en gammal kompis från gymnasiet. Jag var inte allt för entusiastisk över att träffa honom men eftersom maten började sina där hemma lät jag honom bjuda på middag. Han var exakt som jag kommit ihåg honom minus det långa håret, lika flörtig som alltid. Vi hade ett krystat samtal eftersom han ställde påträngande frågor i ett. Jag ville bort där ifrån så efter jag kastat upp inne på toaletten hade jag planer på att gå.

– Nej, jag som hade tänkt att vi kunde sticka till Trocadero. Kom igen nu, jag står för drinkarna! Jag kände egentligen inte för det, men tackade ja eftersom det blev mer ekonomiskt för mig om han stod drickan än om jag skulle gå ut och tanka mig själv.

Tidigt nästa morgon befann jag mig i Lund på Expressohouse. Jag hade spenderat en del av natten hemma hos honom men så fort hans händer började få eget liv gick jag där ifrån. Mina knogar värkte men det var det värt.

Jag tog en klunk av min latte, som hunnit svalna medan jag åt kakorna, och tänkte på gårdagen. Jag hade mått illa av min forna vän så fort han rört vid mig. Jag kunde inte föreställa mig att vara med någon annan än den mitt hjärta tillhörde. Skulle jag någonsin kunna älska någon annan? Det hade gått två månader nu... Tiden kom kanske att läka alla sår men fy fan vilka ärr de lämnade.

Dagen tycktes inte vilja ta slut så jag försökte tvinga den genom att gå till Hot Wire och glömma att jag fanns. Det fungerade inte. Vid midnatt på väg hem mådde jag värre än någonsin. Jag hade vomerat 5 gånger efter bara en drink. Jag ville försvinna, ville inte vara ensam länge. Efter ett tag hamnade jag vid trottoaren där Det hänt. Men inget blod flöt längre längs gatan, inget skrik förorenade längre luften. Inga spår syntes efter den ödesdigra morgonen, endast den mörka skuggan av sorg vilande över trottoarkanten.

Alla känslor välldde upp, kvävde mig inifrån. Jag klarade det inte längre. Utan honom kunde jag inte leva. Jag såg vårt liv blinka innanför min ögonlock då jag tog ett stort kliv ut på vägen.

Nästa gång jag slog upp ögonen hade jag en sprängande huvudvärk och en smak av blod i munnen. Jag var öm överallt och i torr i halsen. När jag försökte sätta mig upp kom en man i vit rock och gav mig ett glas vatten. Han frågade hur det var med mig och jag svarade så gott jag kunde.

- Ni hade väldigt tur som klarade er och jag måste påpeka att det inte rekommenderas att dricka i ditt tillstånd.

Beskedet kom som en chock, jag hade inte ens tänkt att det kunde vara förklaringen till mitt illamående. Jag kände mig lycklig, för första gången på länge kändes det som att allt skulle bli bra igen. Direkt efter jag varit på vårdcentralen på koll köpte jag idrottskläder och rensade ut all sprit från vår lägenhet. Jag skulle bli hälsosam, skulle aldrig dricka igen, inte en droppe. Lite senare på dagen efter jag handlat allt jag kunde bära gick jag in på guldfynd i Malmö.

Havsbrisen drog fingrarna genom mitt hår där jag satt på strandpaviljongen i Ystad, där vi först möttes. Där han benådade mig med sitt gudomliga leende för första gången. Jag rotade i väskan och tog fram ramen jag köpt för någon månad sedan.

– Jag älskar dig fortfarande, viskade jag ömt och smekte bilden av honom med mina fingertoppar. Jag lät tårarna falla, för denna gång var det av lycka och inte av sorg.

Jag tog upp henne i min famn och visade fotografiet av honom, han som hon delade mitt hjärta med.

- Kolla Jenny, det är din pappa, berättade jag medan hon log sitt saliga leende.

Jag var fortfarande inte över honom, Johan levde i mina drömmar var natt. Jag kunde fortfarande känna smaken av hans kyssar, hans hand i min och alla hans retfulla skämt. Men han var borta och det fick vara okej. För jag hade en del av oss båda i min famn som jag älskade mer än någonting annat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren OnlyDlonely med Poeter.se id #15589 innehar upphovsrätten